

Pokoj a dobro

Katolícky časopis farnosti Markušovce
Ročník 11 Číslo 1 Marec 2009

Otče, odpusť...

Špina, blato, mláky, vietor, holé stromy. Čas, kedy prežívame prechod zimy do jari. Pripomína mi to ťažké chvíle môjho života. Človek, ktorému som dôveroval, ma vtedy poznačil, udupal moju dôveru k nemu na celý život. Ublížil mi. Bola to hlboká rana. Zanevrel som na neho. Myslím, že to vyústilo až do nenávisťi. Svojím skutkom zmenil moje životné rozhodnutia. Našťastie, čas robí svoje. A svoje dielo koná aj Ježiš. Ako odpustiť? Viackrát

som sa o to pokúšal. Modlitby o pomoc pri odpustení mi neprinášali pokoj. Nakoniec som sám seba presvedčil, že už je to preč a že som odpustil. Romantické chvíle s mojou Adriankou, detičkami a všetkými drahými okolo mi pomohli zabudnúť. No nebolo to úplne tak. Prednedávnom zomrel. Ani to so mnou nepohlo. Nijaká ľútosť. Nerozumel som sám seba. Správa o jeho smrti však otvorila zaschnuté rany. Mojou hlavou ani neblysla

myšlienka ísť na pohreb. Venovanie krátkej modlitby sa mi zdalo dostačujúce. Zatvrdnutosť mi zahmlievala myšlienky. Avšak nie my si riadime svoj život. V okamihu pozdvihovania na zádušnej svätej omši, klačiac priamo pred jeho rakvou, hľadiac na Eucharistiu sa všetko vo mne zlomilo. Slzy mi stekali po tvári. „Kto je bez hriechu, nech hodí...“ Ja nie a hodil som. Prosil som Ježiša o odpustenie. Obraz Jeho umučeného tela na

kríži rozohnal hmlu v mojom vnútri. On z kríža počas utrpenia prosil svojho Otca „odpusť im...“ Kto iný tam mal prosiť za dušu zosnulého, ak nie ja? Až teraz prežívam pokoj a vychutnávam uzdravenie. Nie preto to píšem, aby som dostal zo seba, čo ma ťažilo. Niesla to so mnou už moja najdrahšia manželka, ale aby som svedčil o moci Ježišovej obety, o sile modlitby.

Peter Lazor ■

Svätý Pavol

Oliver Siksa
čítaj str. 3

Rozdiel medzi kňazom a farárom

Ján Duda
čítaj str. 4

Svätý pôst sa započína ...

Mária Koňaková
čítaj str. 8

zdravotnícke okienko

Milí čitatelia!

Sme vo fáze prípravy na najväčšie sviatky roka.

Predpokladám, že každý, kto vážne berie svoj vzťah s Bohom, prijal v pôstnom období nejaký „balíček opatrení“, aby vzťah s Bohom a s blíznym vylepšil. K tomu patrí biblická a kresťanská tradícia trojakého pôstneho pokánia: pôst, modlitba a almužna. V tomto ohľade odporúčame prečítať si Posolstvo pápeža Benedikta XVI. k pôstnej dobe 2009.

Je úžasné, že Svätý Otec vyhlásil aj Rok sv. Pavla, ktorý potrvá ešte do júna tohto roku. Listy sv. Pavla sú naozaj veľkou studnicou poznania, múdrosti a návodov, ako správne a zmysluplne žiť. Ak by sa dala z jeho diel vybrať myšlienka, ktorá sa nimi tiahne ako červená niť, tak by to bola zrejme táto: „Naplnením zákona je láska.“ (Rim 13,10)

Tohtoročné pôstne obdobie je v Markušovciach vďaka páňovi farárovi obohatené o nedelňé katechézy pre dospelých. Stretnutia takeého charakteru sú potrebné nielen pre deti pred prvým svätým prijímaním a pre mládež pred birmovkou, ale sú to hlavne dospelí, ktorí akútne potrebujú pravidelne čerpať pre svoje životy z katolíckeho učenia Cirkvi. A takáto forma je veľmi aktuálna a je o ňu záujem.

Milí čitatelia, dúfame, že aj náš spoločný časopis prispeje k povzbudeniu, aby sme prežívali pôstne obdobie naplno, a tak sa zodpovedne pripravili na prežívanie Veľkonočného Trojdnia.

Monika Hodnická,
šéfredaktorka ■

Už vyše pol roka prežívame a duchovne sa zjednocujeme v roku, ktorý je venovaný svätému Pavlovi - apoštolovi a evanjelizátorovi. Tentokrát odbočím od zdravotníckej tematiky a venujem zopár riadkov tomuto veľkému šíriteľovi Božieho Slova. Možno aj preto, že mi je duchovne a slovom blízky.

Pri pohľade na mapu misijných ciest sv. Pavla ostávam v úžase, koľko toho stihol prejsť počas svojho pôsobenia. V dnešnej dobe by bol určite považovaný za workoholika. Bol človekom hlbokého poznania a znalcom Svätého Písma. Jeho výbušná a cholerická povaha a nízka postava sa snúbila s hlbokými vedomosťami a poznaním Písma. Otvorene sa priznával k trňu, ktorý v sebe nosil a trpel. Svätý Pavol bol misionár-intelektuál. Jeho cesta ku kresťanstvu nebola jednoduchá. Dostalo sa mu kvalitného židovského vzdelania v rabínskych školách, aj keď sa vyučil remeslu. Bol horlivým prenasledovateľom prvých kresťanov. Po zážitku zjavenia a stretnutia s „duchovným“ Kristom na čas oslepol, aby si lepšie uvedomil Kristovo poslanie a potom ho nadšene šíril. Úžas a zážitok obrátenia po stretnutí s Kristom urobili zo Saula kresťana - Pavla. Sv. Pavol žitého Krista nikdy nestretol. Jeho cesty sa nevyhýbali miestam, kde ľudia žili zhyralým, márnivým životom plným nerestí - napríklad vo vtedajšom Ko-

rinte. Pre svoje myšlienky a živú vieru bol často prenasledovaný a musel sa skrývať. Na Sicílii v Syrakúzach mu stačilo pobudnúť tri dni a „stihol“ založiť kresťanské spoločenstvo. Dnes je Sicília jedným z najkresťanskejších regiónov Talianska. Počas svojho väzenia v Ríme obrátil na vieru aj svojich strážcov. Sv. Pavol nestihol naplniť všetky svoje úmysly. Túžil sa vydať na misijnú cestu do Španielska. Bol však väznený a napokon pri Troch fontánach v Ríme sťatý. Dôstojné miesto svojho odpočinku dostal až po čase, keď sa zviditeľnili plody jeho misijného života.

Ľudovo povedané, všade kde bol, zanechal stopu v podobe živej a rastúcej kresťanskej komunity. Učil ľudí novému spôsobu života v kresťanských spoločenstvách. V tom je aj jeho poslanstvo do dnešnej doby.

V časoch globalizácie a ľudského individualizmu si uvedomujeme potrebu pestovania medziludských vzťahov stále viac a viac. Bez fungujúcich vzťahov nemôže zdravo fungovať žiadna spoločnosť. K tomu nám sv. Pavol dáva návod, napríklad vo svojich Listoch či v nádhernom Hymnuse lásky. Možno práve preto by mu mohol patriť aj ďalší prívlastok - lekár duší. V tomto pôstnom období vám prajem milostiplný čas, aby ste ho dokázali naplniť napríklad aj čítaním Pavlových listov.

Jana Virčíková, lekárka ■

Svätý Pavol - apoštol národov

V predvečer slávnosti sv. apoštolov Petra a Pavla 28. júna 2007 pápež Benedikt XVI. v Bazilike svätého Pavla úradne ohlásil Rok sv. Pavla. Tento rok je venovaný sv. Pavlovi pri príležitosti 2000. výročia narodenia tohto významného apoštola národov. Je vyhlásený od 29. júna 2008, t. j. na sviatok sv. Petra a Pavla a bude ukončený 29. júna 2009.

Benedikt XVI. zdôraznil, že Ježiš Kristus i dnes potrebuje apoštolov ochotných obetovať sa. Potrebuje ľudí ako bol svätý Pavol. Aj rok sv. Pavla je výnimočným pozvaním kráčať cestou, ktorou kráčal apoštol Pavol.

Kto bol vlastne svätý Pavol?

Narodil sa v Tarze okolo rokov 5 - 10 po Kristovi v Malej Ázii (dnešné Turecko).

Bol Žid z Benjamínovho kmeňa a mal rímske občianstvo. Pri obriezke dostal meno Šavol (hebr. Šaul = vyprosený od Jahveho, vytúžený). Doma bol vychovávaný prísne podľa Mojžišovho zákona a bol prívržencom skupiny farizejov. Vyučil sa remeslu tkáča stanov a toto remeslo vykonával aj v čase svojich apoštolských ciest, aby nebol pri svojej misionárskej činnosti nikomu na ťarchu. Tóru študoval v rabínskej škole v Jeruzaleme. Získal vyššie vzdelanie a stal sa učiteľom Zákona. Šaul bol učeníkom slávneho učiteľa Gamaliela, ktorý patril k miernejším členom židovskej veľrady. Šavol si osvojil rabínsky spôsob myslenia a vykladania Písma ako aj židovskú zbožnosť.

Osobne sa nestretol s pozemským Ježišom, lebo za čias verejného života Ježiša Krista sa zdržiaval v Tarze.

Obrátenie Šavla

Po Ježišovej smrti, keď mal Šavol 25 rokov, sa vrátil do Jeruzalema a stal sa fanatickým prenasledovateľom kresťanov, v ktorých videl odpadlíkov od židovstva. Mal účasť na kameňovaní diakona Štefana - prvého mučeníka. Dozvedáme sa to zo Skutkov apoštolov: „Svedkovia si odložili šaty k nohám mladého muža, ktorý sa volal Šavol.“ (Sk 7, 58)

Od veľkňaza si vyžiadal dovoľenie, aby mohol kresťanov z Damasku priviesť v putách do Jeruzalema. Na ceste do Damasku sa mu však zjavil vzkriesený Kristus, ktorý si ho vyvolil za apoštola medzi pohanmi (porov. Sk 9, 1-19). Po náhlom, nečakanom a zázračnom obrátení prijal krst v Damasku a postupne zmenil meno na Pavol (lat. Paulus = malý, nepatrný).

Hneď po obrátení začal ohlasovať, že Ježiš je Boží Syn.

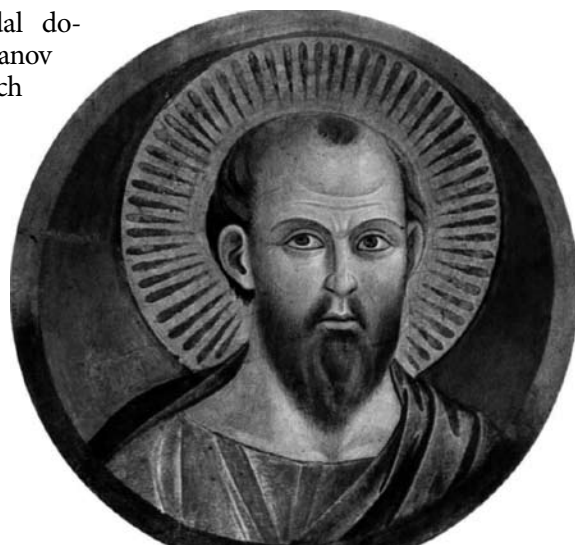
Misijné cesty

Hoci Pavol nepatrí medzi dvanásť apoštolov, titul apoštol mu právom patrí. Za svoju misijnú činnosť je označovaný aj ako Apoštol národov. Vykonal tri veľké misijné cesty, ktoré sú najdôležitejším obdobím v Pavlovom živote.

Prvú uskutočnil v rokoch 47-49 spolu s Barnabášom na Cyprus, odtiaľ putoval do južných provincií Malej Ázie. V jednotlivých mestách (Ikónium, Lystra, Derbe) založili cirkevné spoločenstvá. Po návrate roku 49 sa Pavol s Barnabášom zúčastnili na apoštolskom sneme v Jeruzaleme. Táto cesta priniesla svoje ovocie: boli to najmä mnohí kresťania, ktorí sa obrátili z pohanstva. Väčšina Židov však Pavla odmietla.

Na druhej misijnej ceste Pavol prešiel cez Malú Áziu do Európy, kde založil mnohé cirkevné obce vo Filipách, Solúne, Aténach a Korinte. Vrátil sa cez Efez do Antiochie v Sýrii.

Na tretej misijnej ceste (roky 53-58) sa Pavol zdržiaval tri roky v Efeze, kde pôsobil s veľkým úspechom. Odtiaľ šiel do Grécka, späť do Troady, Cézary a Jeruzalema. Tá sa skončila v roku 58 prvým Pavlovým uväznením. Pavla čakali dva roky väzenia na vyjasnenie obvinenia, a keďže sa odvolal k cisárovi, dovedli ho do Ríma. Cesta loďou, plná nebezpečenstiev, bola pre Pavla vhodnou príležitosťou evanjelizovať.

Po prepustení z väzenia roku 63 navštívil Španielsko. Zo Španielska vedie jeho cesta na Krétu, potom do Malej Ázie a Macedónska. Odtiaľ naspäť do Ríma. Tam ho za cisára Nera uväznili.

Zomrel mučeníckou smrťou. Asi v lete roku 67 ho sťali mečom blízko Ríma. Pochovali ho na mieste, kde dnes stojí Bazilika sv. Pavla za hradbami. Pavol na misijných cestách prešiel asi 16000 km, z toho 7000 km po súši a asi 9000 km loďou. Jeho apoštolská práca počas ciest sa veľmi zaslúžila o rozšírenie kresťanskej viery, najmä v nežidovskom prostredí. Právom mu patrí za jeho misijnú činnosť titul Apoštol národov. Je patrónom početných reholí, miest, námorníkov, tkáčov.

Životný vzor

Apoštol Pavol je vzorom aj pre ľudí dnešnej doby. Je dobrým príkladom ako prežívať úprimný vzťah s Bohom a pravý kresťanský život.

V čom je Svätý Pavol pre nás vzorom a v čom si máme od tohto apoštola brať príklad?

Po prvý: Sv. Pavol prešiel mnoho kilometrov na svojich misijných cestách, aby hlásal Božie Slovo a Ježiša Krista. Zakladal mnohé cirkevné spoločenstvá. Privádzal pohanov na správnu cestu. Nikdy sa nehanbil za Krista, ale vyznal ho pred ľuďmi, za čo bol veľa krát odsudzovaný a prenasledovaný.

Aj kresťania v dnešnej dobe majú ohlasovať Krista tam, kde sa nachádzajú, žijú. Nehanbíme sa za to, že sme nasledovníci Ježiša Krista, a keď treba, vyznajme ho aj na verejnosti (v škole, zamestnaní, v spoločnosti, medzi kolegami, spolužiakmi...).

Veď sám Pán Ježiš povedal: „Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznam pred svojim Otcom, ktorý je na nebesiach.“ (Mt 10, 32)

Po druhé: Pri svojich misijných cestách bol sv. Pavol sprevádzaný mnohými ťažkosťami a prenasledovaním. Trpel pre Krista, niesol kríž s láskou k Bohu. Bol väznený, ba aj zomrel za Krista mučeníckou smrťou.

My sa mnohokrát sťažujeme, keď musíme niesť nejaký ten „kríž“, utrpenie. Svoje utrpenia, ťažkosti, choroby treba niesť s Bohom a z lásky k nášmu Pánovi. Veď Ježiš Kristus sa obetoval za nás na kríži, aby sme my boli spasení. Niesol to veľké bremeno kríža.

Sv. Pavol je nám veľkým vzorom ako niesť kríž a trpieť pre Krista a s Kristom. Snažme sa niesť svoje každodenné „kríže“ z lásky k Bohu a pre Boha.

Po tretie: Sv. Pavol napísal veľa listov rôznym cirkevným spoločenstvám, ktoré boli adresované nielen im, ale sú aktuálne aj v dnešnej dobe. Apoštol Pavol sa prihovára v mene Ježiša Krista aj k nám a dáva nám rady do nášho života. Jeho listy obsahujú základné pravdy

kresťanského života a rady ako žiť lepšie a kvalitnejšie.

V roku sv. Pavla si uvedomme, aký význam majú jeho listy aj v dnešnej dobe. Snažme sa aspoň niekedy zobrať do rúk Sväté Písmo a prečítať si niečo, čo Pavol píše. Často sa pri nedelnej svätej omši v druhom čítaní čítajú úryvky z Pavlových listov. Budme pozorní, sústredení a počúvajte ich, aby boli posilou pre náš každodenný život.

Potrebujeme ľudí ochotných obetovať sa ako svätý Pavol. On žil a pracoval pre Krista. Pre neho trpel i zomrel.

Hľa, aký aktuálny je jeho príklad pre nás v našom živote!

Spracoval Oliver Siksa,
Teplička ■

Vážme si boží dar pokoja!

Len nedávno pápež vymenoval nového apoštolského nuncia na Slovensku. Stal sa ním arcibiskup talianskeho pôvodu Mons. Mario Giordana, ktorý k nám prišiel z Republiky Haiti. Zisťoval som, aká je to krajina, ktorú opustil a prišiel na Slovensko. Poznatky, ktoré som nazbieral ma privedli k dôležitej otázke a ponaučeniu: vieme si vôbec vážiť boží dar pokoja?

Geografická poloha a dejiny

Haiti je ostrov, ktorý sa nachádza v Karibskom mori, južne od ostrova „slobody“ Fidela Castra, Kuby. Obvykle sa tam cestuje zo štátu Florida v USA. Ale ostrov je rozdelený: dve tretiny ostrova tvorí Dominikánsku republiku, kde sa hovorí španielsky a jedna tretina Republika Haiti, kde je úradnou rečou francúzština. Obrovským prekvapením je skutočnosť, že takmer 95% obyvateľstva tvoria černoši a zvyšok sú miešanci s belochmi. Ich predkov doviezli z Afriky európski dobyvatelia potom, ako v roku 1492 pristál na ostrove Krištof Kolumbus a pôvodné obyvateľstvo postupne vymrelo. Z politického hľadiska ide o republiku, na čele ktorej stojí prezident, no táto černošská republika sa zmieta v občianskych vojnách a prírodných katastrofách. Oficiálne vznikla v roku 1804 (podobne ako Košické biskupstvo), ale odvtedy, ak nie je občianska bratovražedná vojna o moc v štáte, tak ostrov ničia tropické búrky.

Chudoba

Čím sa živí tamojšie obyvateľstvo? čo robia a aký je tam priemysel? Tamojšie obyvateľstvo žije asi o 80% biednejšie než väčšina Rómov na Spiši. Tie percentá boli neuveriteľné. Na rozdiel od Dominikánskej republiky Haiti nemá kvalitné pláže, kde by sa mohla pestovať morská turistika. Ostrov má strmé svahy priamo do mora. Obyvatelia sa živili vyrábaním dreveného uhlia, a tak vyrúbali lesy. Dnes je z Haiti holá, priam mesačná krajina akoby bez známkov života. Cesty sú len prašné, kriminalita na každom kroku a cestovať po ostrove sa pre cudzinca vôbec neodporúča, lebo je to nebezpečné (hlavné mesto Port-au-Prince je mestom s najvyšším počtom únosov na svete). Dopravné predpisy v krajine nejestvujú, aj tak by ich nikto nedodržiaval. Najhoršie zo všetkého však je, že obyvatelia Haiti už rezignovali a prestali veriť a dúfať, že život na zemi môže byť aj iný... Oni už ani nechcú byť iní, alebo možno nevedia byť iní.

„Sestrou“ morálnej biedy je telesná bieda

Ruka v ruke s morálnou biedou ide i bieda telesná. Okrem hladu a tropických búrok sužujú obyvateľstvo choroby ako AIDS, malária, hepatitída a mnohé iné. Ľudský život a zdravie tu za veľa nestojí. Trochu sa síce snaží zdravotnícka misia i zo Sloven-

ska z Univerzity sv. Alžbety profesora MUDr. Krčmeryho, ale je to ako kvapka v mori a okrem toho, členovia misie sú vystavení neustálemu riziku únosov či dokonca straty života. O hygienických podmienkach ani nehovoriac. Istý kňaz v súvislosti s inou misiou rehoľných sestier na inom kontinente povedal veľmi prostoreko, že asi týždeň sa človek vydrží umývať, aby nesmrdel. Potom sa však s tým zmieri, veď tu smrdia všetci. Skôr je čudné, ak niekto nesmrdí. Lenže tu nejde len o „jemné nosy“, ale o choroby, a to veľmi vážne choroby, ktorým mnohí podľahnú. Necítim sa kompetentným skúmať, či si za to môžu sami, alebo im to spôsobili iní. Človek však pritom pociťuje veľmi veľkú morálnu i ľudskú biedu. Ba ešte viac ako biedu, tú obrovskú bezradnosť, nemohúcnosť týchto ľudí čosi pre seba aj urobiť. Tu peniaze neriešia nič alebo takmer nič, ak nejestvuje túžba a vôľa využiť ich v prospech kvality a dôstojnosti svojho života. A to je snáď tá najväčšia ľudská bieda.

Poučenie

Ak by sa nám zdal náš život veľmi ťažký, ak by sme sa cítili veľmi chudobní, ak by sa nám zdalo, že „svet“ je voči nám príliš nespravodlivý alebo, ak sa sami pričíňujeme o rozbroje a nepokoj v medziludských vzťahoch, spomeňte si na Republiku Haiti a na to, ako tam žijú ľudia. Možno nám to pomôže, aby sme boli iní a vážili si ten vzácny boží dar pokoja.

Ján Duda ■

IGNORANTIA GRASSA: VERIACI NEVIDIA ROZDIEL MEDZI KŇAZOM A FARÁROM

Dňa 23. novembra 2001 sa konalo plenárne zasadanie Kongregácie pre klerikov vo Vatikáne. Pri tejto príležitosti blahej pamäti vtedajší Svätý Otec Ján Pavol II. povedal významný príhovor o nezastupiteľnosti kňazskej služby v Cirkvi a zvlášť vo farnosti. Treba jednoducho vziať na vedomie, že nie sú biskupi ako biskupi a nie sú kňazi ako kňazi. Diecézni biskupi vykonávajú svoju službu vo svojom vlastnom mene, titulárni biskupi vykonávajú svoju službu v mene diecézneho biskupa. Podobne je to aj v prípade kňazov. Farári vykonávajú svoju službu vo vlastnom mene, ostatní kňazi v mene farára. Zdá sa, že v posledných rokoch sa na to často zabúda.

Vlastným pastierom farského spoločenstva veriacich je zásadne farár

V úvode svojho príhovoru pozdravil vtedajšieho prefekta Kongregácie kardinála Daría Castrillona Hoyosa a všetkých prítomných. Potom pripomenul, že zasadanie sa zaoberalo významnou témou: Kňaz ako pastier a vodca farského spoločenstva veriacich a zdôraznil, že „Kristus je prítomný vo svojej Cirkvi najviac v Najsvätejšej Svätosti Oltárnej a že kňaz v zastúpení samého Krista slávi svätú omšu a vysluhuje sviatosť“. „Preto“, pokračuje Svätý Otec „mať uprostred farnosti kňaza ako vlastného pastiera, je pre farské spoločenstvo základnou a dôležitou skutočnosťou“. Na tomto mieste sa žiada doplniť Jána Pavla II., že cirkevný zákonník iba jedného kňaza nazýva „vlastným pastierom komunity veriacich“ a to farára (porov. kán. 519). Nie je vlastným pastierom komunity veriacich nijaký iný kňaz, iba farár. Nie kaplán, nie duchovný správca, nie správca farnosti, ale iba farár! Toto konštatovanie určuje smer vývoja Cirkvi. Lebo na mnohých miestach v krajinách západnej Európy, ale už i na Slovensku sa pretláča tzv. komunitný systém zhromažďovania veriacich bez ohľadu, do ktorej farnosti patria. Preto vyjadrenia Svätého Otca na adresu významu a dôležitosti farára ako vlastného pastiera farského spoločenstva veriacich, ktorý má byť pastierom svojho ľudu podľa vzoru Krista, má mimoriadny význam. Pretože ak vo farnosti niet farára, farnosť ako spoločenstvo veriacich - nech jej duchovnú službu poskytuje iný kňaz v akejkoľvek inej funkcii - nemá svojho vlastného pastiera, je vakantnou, uprázdnenou, osirotenou...

Eucharistia, deň Pánov a ich dôležitosť pre život farnosti

Potom Ján Pavol II. obrátil svoju pozornosť k sláveniu eucharistickej obety. Slávenie svätej omše nazval „prameňom a vrcholom“ cirkevného života farnosti a prítomnosť eucharistie v bohostánku v kostole nazval „duchovným srdcom farského spoločenstva veriacich“. „Spomedzi mnohých činností farského spoločenstva veriacich“, hovorí Ján Pavol II., „nijaká nie je tak životodarná a tak formačná pre veriacich, ako práve slávenie svätej omše v nedeľu v deň Pánov. Nijaká činnosť ju nemôže nahradiť“, zvolal výrazne pápež. „Preto nech sa vždy zachová účasť na nedeľnom eucharistickom slávení ako celotýždenný cieľ kresťana“. Potom sa Ján Pavol II. opäť vrátil k téme pôsobenia farára vo farnosti. Najprv sa dotkol bolestného problému mnohých cirkví: nedostatku kňazov. „Kde niet kňazov, treba sa modliť, aby Pán poslal robotníkov do svojej vinice. Bolo by fatálnym omylom myslieť si, že Cirkev zajtrajška bude žiť a pôsobiť bez kňazov“. Toto učenie treba považovať za mimoriadne dôležité, pretože narastá počet vysvätených kňazov, ktorí chápu Deň Pánov (nedeľu) ako deň osobného voľna a čoraz viac už nepovažuje za svoju „povinnú“ službu postaviť sa pred spoločenstvo veriacich ohlasovať Božie slovo. Potulní klerici neboli v dejinách Cirkvi nikdy v oblube a aj keď sa inštitúcia inkardinácie tento problém usilovala vyriešiť, po II. vatikánskom koncile rastie počet potulných kňazov na „obraz dnešnej doby“: raz sú tu, inokedy tam a v Deň Pánov sa uspokojia s koncebrovanou svätou omšou. Ako sa potom môže vytvoriť priam

rodinný vzťah medzi veriacimi a ich pastierom? A vôbec, túžia byť niektorí kňazi dnešnej doby ešte pastiermi veriacich aj napriek tomu, že sa dali vysvätiť?

Svoje poslanie prijíma farár od Pána prostredníctvom diecézneho biskupa

Svätý Otec sa dotkol aj citlivej otázky spravovania a riadenia farnosti. Povedal doslovne toto: „Úloha spravovať farnosť ako pastier spoločenstva veriacich je úlohou, ktorá prináleží farárovi. Toto poslanie neprijíma farár od spoločenstva veriacich, ale prostredníctvom biskupa ho prijíma od samého Pána“. Sú to silné slová, lebo niektorí si myslia, že sú len „predĺženou rukou“ biskupa a ich primárna zodpovednosť je zodpovednosťou voči biskupovi. Ján Pavol II. však jasne hovorí, že ide o „poslanie prijaté od samého Pána“, a teda aj zodpovednosť je pred Pánom, nielen pred biskupom. Toto je prameňom stability farára v jeho farnosti, ale i vážnosti a dôstojnosti jeho úradu a poslania, ktoré sa žiada rešpektovať nielen v jeho farnosti, ale v rámci celej diecézy.

Pápežova rada všetkým kňazom

V závere svojho príhovoru pápež poradil kňazom, aby sa často utiekali v modlitbách k Božej Matke. „Existuje krásna a prenikavo pomáhajúca blízkosť Ježišovej Matky. Drahí bratia kňazi, keď slávime svätú omšu, vedľa nás stojí Matka Vykupiteľka“, zdôraznil Svätý Otec. Potom ubezpečil všetkých kňazov o svojich modlitbách a udelil prítomným kňazom svoje apoštolské požehnanie, do ktorého zahrnul aj všetkých kňazov na celom svete.

Ján Duda ■

V cirkvi máme čas kajúcnosti a dni pokánia. Časom kajúcnosti je pôstne obdobie, ktoré začína Popolcovou stredou a končí v stredu pred Zeleným štvrtkom Pánovej večere. Dňom pokánia je v cirkvi aj každý piatok v roku. Čas kajúcnosti a dni pokánia máme prežívať celkom ináč než ostatné dni v roku.

Dni pokánia a kajúcnosti

Prísny pôst

Jedným z viacerých spôsobov ako prežívať čas kajúcnosti je prísny pôst. Katolícka cirkev však povinne žiada od svojich veriacich prísny pôst iba dva razy do roka: na Popolcovú stredou a na Veľký piatok. Popolcovou stredou začína pôstne obdobie a na Veľký piatok si cirkev pripomína umučenie Pána Ježiša Krista. Špecifické prežitie prísneho pôstu spočíva v tom, že len raz za deň (24 hodín) sa môžeme najesť dosýta. Pitie tekutín (nie však alkoholu) nie je obmedzené. Cirkevný zákon presne vymedzuje aj adresátov prísneho pôstu. Keďže ide o vážny zásah do stravovacieho systému človeka, katolícka cirkev závažnosť prísneho pôstu vymedzuje na obdobie medzi 18. a 60. rokom veku veriaceho človeka.

Eucharistický pôst

Od prísneho pôstu treba odlišiť eucharistický pôst, ktorý spočíva v tom, že z úcty a nábožnosti voči eucharistii sa jednu hodinu pred svätým prijímaním treba zdržať akéhokoľvek jedla a nápoja. Výnimkou sú lieky a čistá voda. Od eucharistického pôstu sú oslobodení kňazi, ktorí v ten istý deň slúžia svätú omšu alebo tretiu svätú omšu. Kňaz môže slúžiť jeden deň iba jednu svätú omšu, ale s dovolením diecézneho biskupa môže vo všedný deň slúžiť aj druhú, ak si to vyžaduje duchovné dobro veriacich. Povolíť kňazovi slúžiť vo všedný deň tretiu svätú omšu neprináleží diecéznemu biskupovi, ale pápežovi. Podobne v nedeľu a prikázaný sviatok môže diecézny biskup povoliť kňazovi slúžiť nielen druhú ale aj tretiu svätú omšu. Ale slúžiť štvrtú svätú omšu môže povoliť kňazovi iba pápež, nie diecézny biskup. Eucharistický pôst viaže kňaza pred slúžením prvej svätej omše. Ak slúži v ten istý deň druhú svätú omšu, môže sa niečo napiť alebo zjesť a to aj

vtedy, keď pred druhým svätým prijímaním bude kratší než jednu hodinu. To isté platí, ak v nedeľu a prikázaný sviatok slúži tretiu svätú omšu. Eucharistický pôst nie sú povinní dodržať ani tí, ktorí sa starajú o chorého alebo jeho najbližší príbuzní, ak kňaz prinesie chorému sväté prijímanie vo forme viatika (pokrmu na cestu do večnosti). Vtedy aj ostatní prítomní môžu prijať eucharistiu spolu s chorým a to aj vtedy, ak predtým niečo zjedli, a teda nezachovávajú určenú jednu hodinu pred svätým prijímaním. V takomto prípade je dobré vytvoriť spolu s chorým eucharistickú jednotu a obetovať sväté prijímanie za Božiu pomoc pre chorého a za jeho večnú spásu.

Zdržiavať sa mäsitého pokrmu

Katolícka cirkev vyžaduje od katolíkov, aby sa na Popolcovú stredou a každý piatok v roku zdržali mäsitého pokrmu z úcty k Pánu Ježišovi. Každý piatok je dňom pokánia, lebo Pán Ježiš v piatok zomrel za našu spásu. Tento cirkevný predpis zaväzuje všetkých, ktorí majú viac ako 14 rokov veku (horná hranica veku nie je stanovená čo znamená, že to viaže až do smrti).

Čas veľkého pôstu

Pôstne obdobie však nie je obmedzené iba na Popolcovú stredou a piatky. Celé toto obdobie má charakter kajúcnosti a pokánia. Je to čas príležitosti zmeniť svoj život: čas nápravy zlozvykov, čas modlitby, účasti na svätej omši, čítania Svätého písma a konania takých skutkov, ktoré nám poslúžia pre večnú spásu. Preto sa treba stíšiť, vyhýbať sa hlučným zábavám, diskotékam a iným podobným podujatiam.

Svätý pôst sa započína...

... k pokániu nás napomína. Touto piesňou spievanou v kostole na Popolcovú strelu a obradom udeľovania popolca sa pre nás kresťanov začal štyridsaťdňový pôst.

Obdobie pôstu je pre veriaceho človeka nielen v striedanosti stravovania a zriekania sa mäsitých pokrmov či iných návykov (káva, cigarety, alkohol). Má byť pre nás obdobím modlitby a rozjímania, obdobím pokánia a sebazapierania, obdobím obetovania sa v službe blížnym a posilnením sa vo viere.

Pôst je príležitosťou, ako sa obnoviť na tele i na duši. V pobožnosti Krížovej cesty máme možnosť vstupovať si do vlastného vnútra a pri jednotlivých zastaveniach kráčať spolu s Ježišovým utrpením a predkladať mu svoje osobné kríže, bolesti a nádeje.

Aj u nás v dedine sa obdobie pôstu prísne dodržiavalo. Bolo samozrejmosťou, že sa nekonali zábavy, svadby ani iné radovánky. Obdobie pôstu sa žilo s veľkým rešpektom a úctou k Utrpeniu Pána Ježiša. V mnohých rodinách sa celá rodina večer čo večer schádzala pri spoločnej modlitbe bolestného ruženca. V podvečer sa po dedine rozliehal spev pôstnych piesní spievaných deťmi a mládežou pri krížoch v dedine, no staršia mládež chodila aj ku tým vzdialenejším v okolí dediny. Tradícia spievania pri krížoch je stará. Svedčia o tom pôvodné piesne (nenachádzajú sa v žiadnom spevníku) spievané v nárečí výhradne pri kríži a v pôs-

te. Niektoré sa zachovali až podnes. Medzi staré tradície počas pôstu patrilo aj chodenie „smertky s kudzeľu na tu čarnu nedzeľu“ (podobne asi ako Morena). V piatu pôstnu nedeľu nazývanú „čarna“ alebo tiež „smertna“ sa zišla skupina detí, ktorým rodičia alebo starší pomohli zostrojiť zo slamy a starého ženského oblečenia akúsi bábu na palici, s ktorou deti chodili po dedine a neprestajne spievali: „Idze smertka s kudzeľu...“. Niektoré tradície a zvyky ostali nenávratne v minulosti, k niektorým je snaha aspoň sčasti sa vrátiť a obnoviť napríklad spomínané piesne pri kríži spolu s modlitbou ruženca aspoň v nedeľu popoludní. Aj veľkopiatková Krížova cesta s nesením kríža konaná po veľkopiatočkových obradoch po dedine k niektorému z krížov umocňuje prežívanie vrcholiceho pôstneho obdobia.

V pôstnom období sa pripravujeme znova prežívať Veľkonočné tajomstvo, ktoré presvecuje nádejou celý náš život. Kvetnou nedeľou vstupujeme do Veľkého týždňa, ktorý nám opäť predkladá toto tajomstvo spásy prostredníctvom obradov Veľkonočného trojdnia. Vzkriesený Kristus nám otvára nový život, novú jar a vieru v život večný.

Mária Koňaková,
Teplička ■

Neporiadok, poriadok

Poznáte to? Deti sa ráno zobudia a len čo pretrú unavené očka, sa to začne: „Kde mám druhú papuču? Kto mi zobral nohavice? Alebo večer – príde úlva, že už sladko spinkajú, ale aké prekvapenie - rozkotúľané korálky, stavebnice, garáže s autičkami v každom kúte, na stole hŕba neuprataných písaniek a kníh, pri posteli nedopitý čaj... k tomu hŕba bielizne na pranie v kúpeľni, neumytý riad v kuchyni, chodba plná topánok preskakujúcich jedna cez druhú, v zime i šály, čiapky, rukavice... Jednoducho môžete si i hrdlo zodrať a stokrát upozorniť, aj tak nič nezaberá. Tak ako si s tým pomôcť?

Možno som to vykreslila príliš čierne a nie je to vždy až také hrozné, ale často ma postretne podobná situácia a zalamujem rukami. Nuž, asi i tu je potrebná dávka trpezlivosti a hlavne vytrvalosti. Priznávam, mám s tým problém, ale čítala som, vraj to funguje. Nie je potrebný ani krik či bitka. Prvá rada spočíva v nájdení si času. Čas, ktorý investujeme pred zavretím očiek detí, sa nám vráti po ich usnutí. A tak vyhradme si každý večer 10 – 15 minút, ale ozaj každý večer, na upratovanie a kontrolu detskej izby, prípadne iného neporiadku mimo nej. Spočiatku upratujeme spolu s deťmi, ukážme im, ako si poriadok predstavujeme a vyzdvihnime, ako je nám príjemne a aká je krásna uprataná izba, ako sa v nej dobre dýcha, aké krásne sny sa nám môžu snívať. Neskôr to môžu deti zvládať sami. A práve tu sa stáva, že keď nemajú nad sebou policajta – rodiča, kadečo sa prehliadne, zanedbá, jednoducho sa deťom nechce a stáva sa i to, že neposlúchnu ani na upozornenie. Okrem toho ešte nasledujú škriepky: „To nie je moje! To rozhádzal on!“ Niektorí skúsení rodičia tvrdia, že sa takého problému zbavili tak, že jednoducho v noci pozbierali všetok neporiadok a deti stratené veci nevideli dlhšiu dobu alebo už nikdy. Vraj to veľmi dobre zaberá. No chystám sa to vyskúšať.

Treba však dohliadnuť i na to, aby upratovali všetci, každý za sebou. Prikláňam sa však i k spolupráci, aby si súrodenci dokázali vzájomne pomáhať, aby sa učili premôcť a upratať i za druhým. Tu máme byť opatrní, aby sa to učil každý, nie len jeden zo súrodencov.

Podľa môjho subjektívneho názoru nie je všetko len o čistote a poriadku. To, že nie je všetko presne tam, kde má byť, že sa nájde i špina, prach, pavučina, či pohodená vec svedčí o tom, že sa v byte žije, že sú tu ľudia, že je ich tam viac a je im spolu veselo. Okrem toho je dokázané, že sterilné prostredie v domácnosti spôsobuje zvýšenú náchylnosť na choroby.

Adriana Lazorová ■

Foto: Peter Lazor ■

Kríž - znak našej spásy

Ako dieťa som dlho nevedela pochopiť skutočnosť, že pár týždňov po obrovskej radosť z narodenia Pána Ježiša, prichádza jeho hrozné mučenie a ukrutná smrť.

V duchu som si často predstavovala, aké milé je niekoľkotýždňové dieťa a opakované slová krížovej cesty len znásobovali zmätok v mojom vnútri. Aj neskôr som dávala prednosť radostnému adventnému očakávaniu pred smútkom pôstneho obdobia. Z vlastných skúseností viem, že deti bolesť a smútok odmietajú. Nevedia, ako sa zachovať, čo podniknúť. Nepokladám to za správne, ak sa ich všemožne snažíme pred nimi ochrániť, izolovať. Tak ako radosť, šťastie aj sklamanie a utrpenie neodmysliteľne patria k životu. Možno je to dôvod, prečo v dospelosti nevedia zvládnuť ťažké situácie a často siahajú po tabletkách, drogách či alkohole. V živote sa často stávajú tragédie. Veď dnes nie je zriedkavosťou postihnuté či onkologicky choré

dieťa, havária s ťažkými stratami, najmä na životoch. Práve naopak! Zdá sa mi, že v poslednom čase je toho akosi viac. Ako ťažko nám vtedy znejú slová: „buď vôľa Tvoja“. S úplnou samozrejmosťou prijímame z rúk Boha všetko dobré a vzpierame sa každej bolesti, utrpeniu, krížu. Kolko bolesti a kolko utrpenia si spôsobujeme sami. Pomaly dennodenne sa dozvedáme o týraní detí vlastnými rodičmi, prepadnutiach starých a bezmocných ľudí, brutálnych vraždách. Nezriedka ide o vraždy v afekte, kde vrahom je vlastný manžel či partner.

Prežívame pôstne obdobie. Celých 40 dní si pripomíname najnespravodlivejší súdny proces v dejinách ľudstva.

Poníženie a potupenie až do prachu zeme, neľudské mučenie a ortiel smrti nevinného Božieho Syna! Nebolo v ňom hriechu, zla, ani len zlej myšlienky. „On, kade chodil, dobre robil – pomáhal, vyučoval, uzdravoval, kriesil...“ A predsa je ticho, nebráni sa, nekričí, neodvoláva sa. Mlčky berie na

svoje plecia všetku zlobu sveta, našu pýchu, nechotu k dobrému, závišť, bezohľadnosť, sebeckosť. Všetko preto, aby nás zmieril s Otcom. Ponúka nám novú šancu - večnú radosť v nebeskom kráľovstve. Skúsme kráčať životom za Kristovým krížom s trpezlivosťou a vierou niesť svoje bolesti a kríže. Snažme sa zabúdať na krivdy, odpúšťať, pomáhať i pochopiť jeden druhého. Pretavme svoje náboženské presvedčenie, svoju vieru do každodenného života. Veď určite na každého z nás čaká v živote chvíľa, keď majetok a peniaze, pre ktorých je človek schopný mnohého zla, stanú sa nepoužiteľnými. Slovensko je krajina s dávnou kresťanskou tradíciou a podľa poslednej štatistiky len trinásť percent obyvateľov je bez vierovyznania. Ak pre nás ostatných je Boh a jeho prikázania v živote skutočne najvyššou autoritou, malo by to v našej krajine vyzeráť inak.

Monika Hamráková ■

Milí mladí čitatelia!

Každý z nás už určite prežíval nejaké utrpenie, alebo aj prežíva. Istotne má každý už aj nejaké tie skúsenosti ako sa k utrpeniu postaviť, veď s problémami sa stretávame už od narodenia. Keď sme boli deti, neboli to síce „skutočné“ problémy, no napriek tomu, my sme ich tak vnímali. Postupne sme rástli a niektoré problémy už nie sú vôbec také detské a my si uvedomujeme, že sú súčasťou každodenného života, a tak sa ich musíme naučiť prijať a riešiť.

Utrpenie

Aký je zmysel utrpenia?

Radosť vychádza z objaveného zmyslu utrpenia, ponúknutého z lásky.

Utrpenie by nemalo zmysel keby neexistoval Ježiš. Nato, aby sme pochopili zmysel utrpenia, musíme sa pozastaviť pri Kristovom utrpení. „A on niesol naše neduhy, vzal na seba naše bolesti... bol prebodnutý pre naše nepravosti, pre naše zločiny strýznený... A Pán na neho uvalil nepravosť nás všetkých.“ (Iz 53,4-6) Len si predstavte, aké sú naše kríže ťažké a on vzal na seba trápenia a bolesti všetkých ľudí. Nepredstaviteľná bolesť. No vďaka tomu, že on ju bol ochotný podstúpiť, má aj naše utrpenie zmysel. Keď nesieme naše bolesti spolu s ním, stávajú sa pre nás cestou vykúpenia a dozrievania v láske a nadobúdajú obrovskú hodnotu. Môžeme si byť ešte istí, že stále, keď sa objaví v našom živote kríže, Boh je prvý, ktorý ho nesie s nami. Aj svätá Edita Steinová odpovedala na otázku, aký je zmysel utrpenia, podobne: „Ludská prirodzenosť, ktorú Kristus prijal, mu dala možnosť trpieť a zomrieť. Božská prirodzenosť, ktorú mal od večnosti dala tomuto utrpeniu a smrti nekonečnú hodnotu a výkupnú moc. Umučenie a smrť Krista sa opakujú v jeho mystickom tele a v jeho údoch. Každý človek musí trpieť a zomrieť,

ale ak je živým údom mystického tela, jeho utrpenie a smrť nadobúdajú výkupiteľskú moc.“

Utrpenie spojené s láskou

Pápež Benedikt XVI. pri otvorení Roka sv. Pavla povedal: „Neexistuje láska bez utrpenia, sebazaprenia, premeny a očistenia nášho JA skutočnou slobodou. Eucharistia, stredobod nášho kresťanského života, je založená na Ježišovej obeti za nás, zrodila sa z utrpenia z lásky, ktorá dosiahla na kríži najvyšší stupeň.“ Učme sa aj my od Ježiša trpieť ale s láskou. Aj ten kríž sa nám bude zdať ľahší, keď ho budeme niesť s ním a s láskou, keď sa budeme môcť usmievať aj v tých ťažších chvíľach. Nie je to ľahké, ale dá sa to.

Obetovanie utrpenia

Nezabúdajme, že každé utrpenie sa dá obetovať za niekoho alebo za niečo! Aj v tomto období, keď sa usilujeme plniť naše pôstne predsavzatia, si môžeme na to spomenúť. Veď dodržanie predsavzatia stojí veľa námahy a často musíme pri tom aj niečo vytrpieť. Buď je to spojené priamo s naším skutkom, alebo to len môžu byť začudované pohľady našich kamarátov, že prečo chceme ísť do kostola aj v piatok alebo

napríklad nejeme mäso. Nakoniec už len jedna myšlienka na povzbudenie od sv. Františka Saleského: „Božia láska je vždy väčšia než akákoľvek tvoja bolesť.“

Modlitba v utrpení

Ako dobre, že si tu. Nie, nechcem zabudnúť na svoje problémy, na svet okolo mňa, na ťažkosti a prekážky, ktoré mi neraz berú chuť, ale chceme sa len tak dotknúť, Ježišu, Tvojej ruky, tej vzkriesenej ruky, a vykročiť s Tebou a s Tebou ísť i do tých ťažkých chvíľ môjho života, kde mi nie je do radosti. Počujem, ako mi hovoríš: „Aj ja som musel trpieť, aj ja som prežíval život, v ktorom ma mnohí nenávideli, neprijali, opustili, a predsa mi nechýbala radosť.“

Pane Ježišu, Ty vieš, čo nás trápi, ako sa cítime. Ďakujeme Ti za všetky naše kríže, problémy, utrpenia a prosíme Ťa o silu, aby sme ich dokázali zvládnuť a niesť, ako si ich niesol Ty. Vypočuj všetky naše prosby a vďaky a daj, aby sme vo všetkom hľadali Božiu vôľu a okolo seba nachádzali radosť.

Amen.

Lydka a Michal Bušovský ■

Ahoj Dobráčkovia!

Chudoba, bolesť, hlad, zima, trápenie, žiaľ... sú slová, ktoré v pôste tak často počujeme, no možno niektorí ste už mohli vidieť, počuť, alebo i pocítiť, čo znamenajú tieto slová. Môžeme ich zhrnúť do jedného symbolu s názvom KRÍŽ. O jednom kríži som nedávno čítala príbeh, ktorý vám voľne zreprodukuje. V roku 1834 zomrel v Paríži istý opustený vdovec.

Majetok nemal takmer žiadny i pohreb mal bez kňaza a na cintorín ho doprevádzalo len pár príbuzných, ktorí sa hneď pohádali o dedičstvo a po pohrebe predali všetky jeho veci na dražbe. Dražby sa zúčastnil i chudobný maliar Pierre. Pretože spával len na slamníku, jeho túžbou bolo kúpiť si posteľ. Mal usporovaných sto frankov. A podarilo sa. Keďže o posteľ nemal nik záujem, pripadla mu za päť frankov. Už chcel odísť, ale licitant siahol ešte medzi staré veci a vytiahol zaprášený a ušpinený kríž. Zvolal: „Čo dáte za toto?“ Nieкто posmešne povedal: „Nič“. Mnohí sa zasmiali. Maliar sa však obrátil a zvolal: „Dvadsaťpäť frankov a dal by som aj viac, keby som mal!“ Kríž nikoho nezaujímal, tak ho dostal maliar. Doma ho očistil od špiny a mal šťastný pocit z toho, že verejne vyznal svoju vieru. Všimol si, že dolu na kríži sú vyryté písmená. Vzal zväčšovacie sklo a podarilo sa mu prečítať: „Benvenuto Cellini A. D. 1531“. Bolo to meno slávneho talianskeho zlatníka a sochára. Zistil, že korpus kríža je z čistého zlata. Pobral sa ku zlatníkovi, ktorý kríž dôkladne preskúmal a ohodnotil ho na šesťdesiatšesť tisíc frankov. Zlatník uverejnil v novinách históriu kríža, ktorú si prečítal i francúzsky kráľ. Zavolať maliara, ktorý mu rozpovedal svoj príbeh. Kríž dal v roku 1531 zhotoviť francúzsky kráľ František I. Bol tristo rokov starý. V kráľovskom majetku prechádzal z pokolenia na pokolenie. Za revolúcie sa dostal do rúk ľudí, ktorí nepoznali jeho hodnotu a predali ho za smiešnu sumu. Tak sa dostal kríž až do rúk opusteného vdovca a po jeho smrti na dražbu. Kráľ dal maliarovi za kríž šesťdesiatšesť tisíc frankov a okrem toho mu ponúkol miesto v kráľovských umeleckých dielňach, kde sa vzdelával a pracoval až do smrti. Z vďačnosti k Bohu namaloval jeho najlepšie a najkrajšie obraz „Kríž na dražbe“. Z príbehu vyplýva viacero ponaučení a myšlienok.

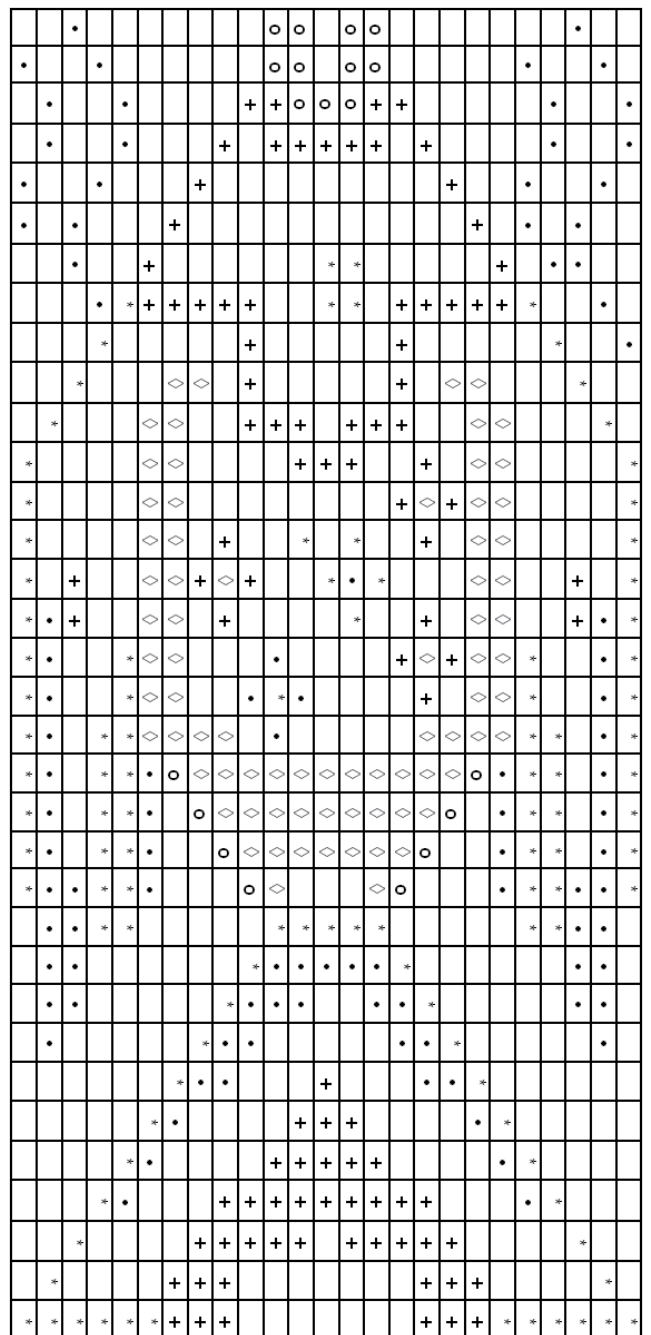
Milí dobráčkovia, skúste nám napísať, aké ponaučenie ste vycítili alebo aká myšlienka vás zaujala počas jeho čítania.

Adriana Lazorová ■

Vyfarbite si obrázok, v ktorom sa ukrýva jeden zo symbolov kresťanov

* tmavomodrá + zelená ◇ žltá
o červená • svetlomodrá

FARSKÝ INFORMÁTOR

ZOMREL BISKUPSKÝ VIKÁR JÁN ZENTKO

V sobotu 14.3. zomrel biskupský vikár Spišskej diecézy pre ekonomické záležitosti Mons. ThDr. Ján Zentko, PhD. v 50. roku svojho života a 19. roku kňazstva. Narodil sa v Kamienke pri Starej Lubovni 15.12.1958. V roku 1990 bol ako 32-ročný vysvätený na kňaza v Spišskej Kapitule a hneď po vysviacke nastúpil do kancelárie Biskupského úradu. Vo funkcii tajomníka striedal pána farára Jána Dudu, ktorý v roku 1990 odchádzal do Ríma na štúdium práva. V kancelárii biskupského úradu zastával rôzne úlohy: po odchode Mons. Kľučára na dôchodok sa stal riaditeľom Biskupského úradu, neskôr ekonómom, ba istý čas bol aj generálnym vikárom. Od roku 2002 bol biskupským vikárom pre ekonomické záležitosti. Rozlúčka so zosnulým bola v spišskej katedrále 18.3. a pohrebné obrady 19.3.2009 v Starej Lubovni. Nech odpočíva v pokoji.

J.D.

◦ Zasadanie Hospodárskej rady fíliálky Teplička

Vo februári sa konalo riadne zasadanie Hospodárskej rady fíliálky Teplička. Témy rokovania boli: problém zatekania strechy fíliálneho kostola Narodenia P. Márie; riešenie pozemku a oplotenia okolia kostola a ďalšie potrebné témy. Najzložitejším problémom sa ukazuje zatekanie strechy kostola.

◦ Zasadanie členov Ružencového spoločenstva v Tepličke

Vo februári sa konalo aj zasadanie členov Ružencového spoločenstva v Tepličke. Zasadanie viedla pani Mária Dutková, ktorá je hlavnou matkou Spoločenstva. Členovia ro-

kovali a diskutovali o vnútorných záležitostiach Ružencového spoločenstva a niektoré členky sa dotkli aj niektorých záležitostí duchovného i hmotného života fíliálky Teplička.

◦ Požehnanie domov v Tepličke

Na slávnosť Zjavenia Pána (6.1.2009) sa v Tepličke konalo požehnanie príbytkov. Túto službu vykonával pán farár Ján Duda a obaja kapláni dp. Stanislav Misál a dp. Lubomír Vojtašák.

◦ Zomrel Emil Krotký, člen HR fíliálky Lieskovany

V pondelok 2. marca 2008 zomrel pán Emil Krotký, člen Hospodárskej rady fíliálky Lieskovany. V stredu 4. marca ho za mimoriadne hojnej účasti veriacich pochoval pán farár Duda. V homílii pri pohrebnej svätej omši vyzdvihol dobrotu jeho srdca a jeho úprimnú prajnosť a úctu voči Cirkvi, ktorá v súčasnej dobe už nie je samozrejmosťou. Pán farár mu poďakoval za jeho prácu v Hospodárskej rade a vyzval k modlitbám za jeho spásu.

◦ Oprava ciferníka na hodinách veže kostola v Markušovciach

V stredu 11. marca 2009 na požiadanie pána farára navštívili pracovníci firmy Boroko z Brodku u Přerova Markušovce, aby opravili ciferník na veži kostola sv. Michala. Hodiny odbijajú presne, ale ručičky ciferníka hodín z neznámych príčin začali meškať a bolo potrebné tento nedostatok opraviť. Firma vykonala montáž a pravidelne sa stará o fungovanie zvonov i hodín vo farskom kostole v Markušovciach. Intenzívna spolupráca s touto firmou začala pri zhotovení zvona „Ján Vojtašák“ s hmotnosťou 320 kg firmou pani Dytrychovej z Brodku u Přerova. Okrem „Jána Vojtašáka“ zvoní na veži kostola zvon „Urban“ s hmotnosťou pol tony a zvon „Michal“ s hmotnosťou 150 kg.

- red -

Pôstne katechézy pre dospelých

Počas tohtoročného pôstneho obdobia sa mohli veriaci našej farnosti povzbudiť vo svojej viere počas popoludňajších nedeľných katechéz.

Prvá pôstna katechéza bola venovaná téme hriechu. Cieľom prednášky pána farára bolo poukázať na to, že hriech existuje a že je to zlo, ktoré nám neprináša nič dobré iba opäť zlé. Ako metódu, prostredníctvom ktorej ukázal zlo hriechu, boli jeho následky. Ako argumenty dokazovania boli vybrané príklady zo Svätého Písma. Boli použité tri: Hriech Adama a Evy, Potopa: Noe a jeho koráb, Sodoma a Lót. Prednáška poukázala na to, že hriech je tu, nie je iba výmyslom, ale hroznou realitou, ktorá roznáša svoje následky všade.

Druhá pôstna katechéza, v nadväznosti na prvú, otvorila tému Božieho milosrdenstva. Na štyroch príkladoch zo Starého zákona pán farár poukázal na to, že Pán Boh odpúšťa i veľmi ťažké previnenia, ak niekto ľutuje. Dôležité je ľutovať nielen svoje hriechy, ale i hriechy svojich otcov, predkov či nelutujúcich súčasníkov. Boh aj trestá, no zároveň neopúšťa. Niekedy skúša našu vernosť, podobne ako skúšal Jób. Zdôraznil však, že tak milosrdný, ako je Boh milosrdný, vie byť iba Boh, nikdy nie človek.

Monika Hodnická
Adriana Lazorová ■

Založené 1999

Farnosť Rabčice - rodisko dp. Ľubomíra Vojšťáka

Farnosť Rabčice patrí do dekanátu Námes-tovo na severnej Orave v blízkosti hraníc s Poľskom. Farníkmi sú oravskí Gorali, ktorí sa hlásia výlučne ku Katolíckej cirkvi. V súčasnosti majú Rabčice 1890 farníkov.

Farnosť bola založená v roku 1656. Súčasný farský kostol je z roku 1816 a (bývalá) fara z roku 1834. Pred niekoľkými rokmi farníci postavili novú farskú budovu a aj kostol je opravený. Rabčice nemajú filiálku.

Z významných osobností pochádzajúcich z Rabčíc treba spomenúť na prvom mieste známeho spisovateľa medzivojnového obdobia Mila Urbana (1904-1982), ktorý písal najmä poviedky zo života oravských Gorálov. Hádám najznámejší je jeho román „Živý bič“ z roku 1929. Rabčice rád navštevoval aj básnik Hviezdoslav a jeho dielo „Hájnikova žena“ je príbehom z rabčickej hájovne. Ďalšou významnou osobnosťou pochádzajúcou z Rabčíc je docent Štefan Mordel, PhD., súčasný farár farnosti Vysoké Tatry a sudca Cirkevného súdu Spišskej diecézy.

-jd-

Dp. Ľubomír Vojšťák

Farský kostol z roku 1816

Milo Urban

Farská budova

Doc. Štefan Mordel,
PhD.

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Teplička, Pod Teplička a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: Adriana Lazorová, Peter Lazor, Lýdia a Michal Bušovskí a externisti. Sadzba a grafická úprava: Ing. Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Jazyková spolupráca: Texty neprešli jazykovou úpravou. Odborný konzultant: Prof. ThDr. Ján Duda, PhD., Imprimatur: Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ 16.2.1999, č. prot. 113/99. Registrované OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 1000 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce. Nepredajné. E-mail: info@pokojadobro.sk. <http://www.pokojadobro.sk> Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

www.pokojadobro.sk

Pax